

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl samosoudcem JUDr. Janem Dvořákem v právní věci

žalobce: P. B.

zastoupený advokátem Mgr. Janem Kvapilem
sídlem Sakařova 1631, 530 03 Pardubice

proti

žalovanému: Ministerstvo práce a sociálních věcí
sídlem Na Poříčním právu 1/376, 128 01 Praha 2

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 12. 2025, č. j. MPSV-2025/244654-918,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Odměna ustanovenému advokátovi Mgr. Janu Kvapilovi se přiznává odměna ve výši 2.600 Kč, přičemž mu tato částka bude vyplacena z účtu Krajského soudu v Hradci Králové do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

Odůvodnění:

1. Žalobce se včasnou žalobou domáhal soudního přezkumu v záhlaví tohoto rozsudku označeného rozhodnutí žalovaného, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Úřadu práce ČR – krajské pobočky v Pardubicích ze dne 9. 10. 2025, č. j. 204131/25/PA, jímž byla podle zákona 329/2011 Sb., zákon o poskytování dávek osobám se zdravotním postižením a o změně souvisejících zákonů, v platném znění (dále jen „zákon č. 329/2011Sb.“), zamítnuta žádost žalobce o příspěvek na zvláštní pomůcku – „elektrokolo“. Žalobce odůvodnil žalobu následujícím způsobem. V žalobě uvedl, že trpí závažnými zdravotními problémy v důsledku dopravní nehody ze dne 1. 1. 1996, kdy byl těžce a trvale poškozen jeho zdravotní stav a stát odmítá napravit svá pochybení a žalobci jako těžce nemocnému člověku odmítá pomoc. Dále žalobce namítl, že žalované rozhodnutí nerespektuje nález Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2025, č.j. III. ÚS 1254/24. Žalobce navrhl, aby soud rozhodl tak, že žalobci se přiznává příspěvek na zvláštní pomůcku – elektrokolo.
2. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na obsah žalovaného rozhodnutí a navrhl, aby soud žalobu zamítl.
3. Krajský soud v řízení vedeném podle ust. § 65 a násl. zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“), přezkoumal žalované rozhodnutí a dospěl k následujícím skutkovým a právním závěrům.
4. Mezi účastníky není sporné a ze správního spisu vyplývají následující rozhodné skutečnosti. Žalobce v žádosti ze dne 16. 3. 2022 požádal o poskytnutí příspěvku na zvláštní pomůcku, tj. elektrokolo, v žádosti doložil údaje týkající se tohoto elektrokola (jeho typ, cena, popis funkcí). O žádosti správní orgány rozhodovaly opakovaně, kdy správní orgán I. stupně svými rozhodnutími ze dne 28. 4. 2022 a 26. 3. 2024, když žádost žalobce byla opakovaně zamítnuta a žalovaný opakovaně zamítal odvolání, podaná žalobcem proti těmto rozhodnutím, a to rozhodnutími ze dne 31. 5. 2022, č. j. MPSV-2022/9676-919 a ze dne 15. 5. 2024, č. j. MPSV-2024/11358-819, přičemž tato odvolání byla zamítnuta a na základě kasačních stížností se věcí dále zabýval Nejvyšší správní soud. Učinil tak jednak v rozsudku ze dne 22. 3. 2023, č. j. 4 Ads 45/2023-24, kdy předchozí rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2022 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení, přičemž uložil odvolacímu orgánu, aby jednak podrobně vysvětlil s odkazem na konkrétní aplikovatelné právní normy a právní závazné technické normy, proč nelze elektrokolo vůbec považovat za zvláštní pomůcku pro osoby se zdravotním postižením, eventuelně aby se zabýval srovnatelností využití elektrokola s motorovým vozidlem ve smyslu § 9 odst. 14 zákona č. 329/2011; dále se jednalo o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2025, č. j. 5 Ads 278/2024-24, kterým opětovně bylo další rozhodnutí žalovaného jako odvolacího orgánu ze dne 15. 5. 2024 zrušeno a vráceno žalovanému k dalšímu řízení, přičemž v tomto rozsudku uvedl Nejvyšší správní soud závazný právní názor. Tento závazný názor vymezil i žalovaný ve svém rozhodnutí, kterým zamítl odvolání a potvrdil v pořadí třetí rozhodnutí správního orgánu I. stupně ze dne 9. 10. 2025, v němž byla opět žádost žalobce zamítnuta.
5. Krajský soud se musel v první řadě zabývat otázkou, zda žalované rozhodnutí netrpí vadou, pro kterou by musel *ex officio* zrušit žalované rozhodnutí, zejména vadou, která

spočívala v nepřezkoumatelnosti či nesrozumitelnosti žalovaného rozhodnutí. Pro zodpovězení této otázky je podstatné, jakým způsobem žalovaný odůvodnil žalované rozhodnutí a dodržel závazný právní názor obsažený v posledním rozsudku NSS ze dne ze dne 2. 5. 2025, č. j. 5 Ads 278/2024-24. Jak vyplývá z odůvodnění žalovaného rozhodnutí, žalovaný uvedl ve svém rozhodnutí jako závazný právní názor s odkazem na body 26 a 27 uvedeného rozsudku NSS a správní orgány poté aplikovaly tento závazný právní názor ve svých rozhodnutích, přičemž žalovaný správně uvedl, že v novém rozhodnutí mělo být pomocí technických norem vymezeno, co nespadá pod pojem motorového vozidla (srov. vyhláška č. 153/2023 Sb., která vymezuje technické parametry motorových vozidel a nařízení č. 168/2013) a dále se měly správní orgány zabývat tím, zda je požadována zvláštní pomůcka funkčně shodná a má obdobné vlastnosti, případně zda umožní žalobci odstranit nebo překonat jeho zdravotní hendikep shodně jako jiná pomůcka, tj. motorové vozidlo. Správní orgán I. stupně ve svém rozhodnutí uvedl srovnání s hlediska právního a z hlediska funkčnosti motorového vozidla a odvolatelem požadovaný typ elektrokola typu EPAC, konkrétně Rock Machine Crossride INT e500 Touring, když toto elektrokolo je vybaveno elektromotorem s asistencí do rychlosti 25 km/h, přičemž tento typ elektrokola je podle judikatury SDEU ze dne 12. 10. 2023, ve věci C-286/22 VERZEKERINGEN, které nedosahuje vyšší rychlosti než 25 km/h a el. motor pouze pomáhá lidské síle a toto kolo je tedy považováno za jízdní kolo. Naproti tomu motorové vozidlo může být ovládáno bez fyzické námahy, a navíc a je právně definováno jako vozidlo s nutností registrace, pojištění a technické kontroly a umožňuje přepravu osoby bez nutnosti aktivního pohybu. Správní orgán I. stupně se pak zabýval podrobně porovnáním elektro kola s maximální rychlostí s asistencí 25 km/h a motorového vozidla, které již nelze považovat za elektrokolo, protože jeho rychlost je nad 25 km/h a vyžaduje povinnost registrace, technickou kontrolu, pojištění a řidičské oprávnění, když elektrokolo je možné provozovat bez nutnosti registrace, technické kontroly a pojištění a řidičského oprávnění. Tento závěr uvedl i žalovaný ve svém rozhodnutí a dospěl k závěru v souladu s rozhodnutím správního orgánu I. stupně, že *„rozhodující se způsob pohonu, výkon a rychlost. Pokud elektrokolo tyto limity překročí, přestává být jízdním kolem a stává se motorovým vozidlem.“*. Dále v rozhodnutích obou správních orgánů bylo přezkoumatelným a srozumitelným způsobem popsáno, jak se po funkční a právní stránce liší elektrokolo a motorové vozidlo s přihlédnutím k typu elektrokola, který uvedl žalobce v žádosti a správní orgány dospěly k závěru, že z hlediska funkce ovládání a právního režimu nelze elektrokolo považovat za funkčně shodné s motorovým vozidlem a elektrokolo požadované žalobcem je z hlediska funkce ovládání a právního režimu jízdním kolem nikoliv motorovým vozidlem a správní orgány přihlédly k tomu, že NSS se rovněž zabýval tím, že pro obsluhu elektrokola musí žalobce ovládat schopnost jízdy na jízdním kole, což u osob s těžkou vadou nosného systému nebo těžkou demencí není zpravidla možné. Tento závěr uvedený již v rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný poté podrobně dále rozvedl i v žalovaném rozhodnutí, takže krajský soud neshledal vadu, která by zahrnovala nepřezkoumatelnost či nesrozumitelnost žalovaného rozhodnutí, přičemž žalovaný shrnul v podstatě argumentaci orgánu I. stupně v souvislosti se srovnáním požadovaného elektrokola s motorovým vozidlem i z hlediska odstranění handicapu (strany 8 a násl. žalovaného rozhodnutí). Žalobcem požadovaný typ elektrokola se jen z hlediska právního posouzení

„počítá“ k jízdním kolům, když jednak nepodléhá registraci vozidel, nepotřebuje registrační značku ani technickou prohlídku, není k němu povinné ručení jako k motorovému vozidlu, nevyžaduje řidičské oprávnění a vztahuje se na něj povinná vybavení jízdního kola, na rozdíl je motorové vozidlo „*nekolejové vozidlo poháněné vlastní pohonnou jednotkou a trolejbus (§ 2 písm. g) zákona č. 361/2000 Sb.) a naopak se na něj vztahuje povinnost registrace evidence, povinnost uzavřít pojištění odpovědnosti z provozu motorového vozidla, technické prohlídky, provedení emisní kontroly, řidičské oprávnění, omezení možnosti provozu (dálnice, silnice pro motorová vozidla jsou určena pro motorová vozidla ne pro kola).*“ Tento závěr správního orgánu považuje krajský soud za srozumitelný, přezkoumatelný, a navíc i správný, když jej ani žalobce v žalobě nezpochybnil žádnou konkrétní námitkou. Dále se žalovaný zabýval funkčním rozdílem mezi elektrokołem a motorovým vozidlem z hlediska odstranění tělesného hendikepu, a žalovaný v žalovaném rozhodnutí na straně 9 a násl. uvedl podrobnou argumentaci, na kterou krajský soud odkazuje a z níž správně byl vyvozen závěr o tom, že motorové vozidlo na rozdíl od žalobcem požadované pomůcky (které, jak bylo výše uvedeno, se právně „počítá“ k jízdním kolům) se považuje za zvláštní pomůcku, kterou se má kompenzovat velmi těžké omezení mobility, kdyby to žalobcem požadované „kolo“ funkčně vůbec nepomohlo, protože motorové vozidlo je vhodné i pro osoby s velmi nízkou silou, bolestmi nebo trpícími chronickými nemocemi, motorové vozidlo eliminuje fyzickou náročnost proti zmíněnému „elektrokolu“, přičemž u motorového vozidla lze dopad handicapu zdravotně postižených osob odstranit či minimalizovat a lze jí i díky úpravám přizpůsobit je téměř každému typu omezení. Žalovaný tak dospěl k závěru, že uvedené pomůcky nejsou funkčně shodné, liší se v mnoha hlediscích a žalovaný je správně nepovažoval za srovnatelné ve smyslu ustanovení § 9 odst. 14 zákona č. 329/2011 Sb. I tento závěr považuje krajský soud za přezkoumatelný a srozumitelný, navíc i správný a žalobce jej rovněž nenapadl žádnou konkrétní námitkou.

6. Na výše uvedené závěry nemohly mít vliv námitky žalobce, ve kterých poukazoval na své zdravotní problémy a zejména na nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2025, č. j. III. ÚS 1254/24. Tyto námitky se týkaly zdravotního stavu žalobce v souvislosti s jeho žádostí na poskytnutí „elektrokola“ jako motorového vozidla, správní orgány však dospěly k závěru, že v daném případě žalobci nárok na poskytnutí této pomůcky nevznikl z výše uvedených důvodů. Žalobcem uvedený nálezy Ústavního soudu ze dne 2. 7. 2025, sp. zn. III. ÚS 1254/24 se týká otázky eutanázie, které se žalobce, jak je známo soudu z jeho rozhodovací činnosti, neustále domáhá a je v něm sice podrobně uvedeno zdravotní postižení žalobce. Avšak, jak soud již výše uvedl, tato skutečnost nemohla mít vliv na zákonnost žalovaného rozhodnutí.
7. Protože žaloba nebyla důvodná, musel ji krajský soud zamítnout (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
8. Soud ustanovil zástupce z řad advokátů (§ 35 odst. 10 s. ř. s.), proto rozhodl v souladu s ust. § 36 odst. 10 s.ř.s. o tom, že ustanovenému advokátovi se přiznává odměna advokáta za dva úkony právní služby, první porada s klientem, včetně převzetí a přípravy zastoupení, účast na jednání soudu) ve výši 2.000 Kč a dále paušální náhrada hotových výdajů advokáta za dva úkony právní služby 2 x 300 Kč, tj. celkem 2.600 Kč (§ 7, § 9, § 13 vyhlášky č. 177/1996 Sb.).

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 27. května 2026

JUDr. Jan Dvořák v. r.
samosoudce